

حمید عسگری از تجربه حضورش در سینما می گوید

می خواستم خودم را در بازیگری هم محک بزنم

حضور خواننده‌ها در سینما برای کمک به گیشه است

ذره بین

هیچ مخاطبی دوست ندارد کار تکراری بشود

می شود که خواننده‌ها به تکرار قطعات موقعی که در سال‌های گذشته منتشر کرده و از مردم جواب مثبت گرفته‌اند، بیفتند. عسگری درباره عواقب ناشی از این جریان می گوید: «قطعا کاری که بخواید تکرار بک کنید قیلا شنیده شده باشد هیچ وقت جواب نمی‌دهد، از نظر عسگری، شاخه‌های مختلفی نیز در عرصه موسیقی پاپ وجود دارد که با امتحان هر یک از آنها می‌توان قطعات منحصر به فردی را تولید کرد.

فضاهای مختلفی در موسیقی پاپ وجود دارد که هر خواننده‌ای برای ارتباط بیشتر با مخاطب می‌تواند آنها را تجربه کند و در آن قالب نیز ترانه‌هایش را بسازد یا سفارش بدهد که برایش بسازند. شاید این قضیه در نگاه اول ریسک بالایی داشته باشد، اما گاهی با اتکا به ریسک‌پذیری می‌توان کارهای جدید و نویی را خلق کرد.

او درباره علت کم توجهی خوانندگان نسبت به این قضیه اظهار دارد: «گاهی خواننده نگران از این قضیه است تا مبادا فضای جدیدی را تجربه کند و مخاطبش را از دست بدهد. بنابراین ترجیح می‌دهد که به سمت این‌گونه فضاها نرود. او به سمت یکسری از کارهایی می‌رود که قبلا شنیده شده و موفق بوده و مخاطب گوشش به آنها عادت کرده است.

به نظر اغلب خواننده‌هایی که از چنین احساسی برخوردار هستند فکر می‌کنند رفتن به این سمت، نوعی شکست و البته صدمه جدی برای آلبوم‌شان است.»

عسگری درباره برخی خواننده‌ها که فرق کار تکراری و جدید را نمی‌تواند می گوید: «احتمالا خواننده‌هایی که به ورطه تکرار می‌افتند، نمی‌توانند تشخیص دهند که نباید به سمت این نوع کارها بروند! شاید به این خاطر که احساس می‌کنند آن کارها دوباره جواب می‌دهد، به سراغ آنها می‌روند.»

اغلب خواننده‌ها سراغ ترانه‌سراهای شناخته شده می‌روند

اما یکی از مسائل بسیار مهم و تاثیرگذاری که بدون شک اساس و کیفیت یک ملودی و ترانه را حفظ می‌کند، قالب و گونه شعری است. عدم توجه به این مسأله باعث شده که بسیاری از خوانندگان باسابقه موسیقی نسبت به این قضیه اعتراض داشته باشند و درواقع یکی از دلایل ضعف و بی‌توجهی محض برخی خواننده‌ها نسبت به این مسأله بداندن «انتخاب ترانه، بخش مهمی از کار یک خواننده است که باید برای این بخش زمان بیشتری اختصاص داده شود. وقتی شعر برای خواننده مهم باشد، ناخودآگاه ترانه‌های بیشتری را بررسی می‌کند که در نهایت حاضر نمی‌شود به راحتی از این مسأله مهم بگذرد.»

به هر حال هر ترانه‌سرای یک فضای دارد و بالطبع خواننده‌ای هم که به سراغ او می‌رود باید استایل خودش را داشته باشد.

«اگرچه ترانه‌سرایان و آلبوم‌ها با یکدیگر تفاوت دارند اما در بعضی موارد شباهت‌هایی دارند. به عنوان مثال، خواننده‌ای که می‌خواهد فضای خاصی داشته باشد، ناخودآگاه ترانه‌های بیشتری را بررسی می‌کند که در نهایت حاضر نمی‌شود به راحتی از این مسأله مهم بگذرد.»

مطالعات بیشتری نسبت به اشعار ترانه‌سراها داشته باشند و فضای کار آنها را بشناسند.

عسگری علت دیگر این اتفاق را دسترسی به تعداد محدودی از ترانه‌سرا می‌داند: «در حالی که ترانه‌سراهای بسیاری در کشورمان داریم، اما اغلب خواننده‌ها فقط سراغ تعداد محدودی از ترانه‌سرا می‌روند. در مقابل وقتی ترانه‌سرا ما توجه ما را جلب می‌کند، ناخودآگاه از کیفیت کارش هم کاسته می‌شود. به نظر خواننده‌ها باید به ترانه‌سراهای جوان‌تر هم این فرصت را بدهند تا تری ترانه‌های آنها هم بیشتر کار کنند. قطعا آنها بالایی‌ترین کیفیت را خواهند داشت.

عسگری علت دیگر این اتفاق را دسترسی به تعداد محدودی از ترانه‌سرا می‌داند: «در حالی که ترانه‌سراهای بسیاری در کشورمان داریم، اما اغلب خواننده‌ها فقط سراغ تعداد محدودی از ترانه‌سرا می‌روند. در مقابل وقتی ترانه‌سرا ما توجه ما را جلب می‌کند، ناخودآگاه از کیفیت کارش هم کاسته می‌شود. به نظر خواننده‌ها باید به ترانه‌سراهای جوان‌تر هم این فرصت را بدهند تا تری ترانه‌های آنها هم بیشتر کار کنند. قطعا آنها بالایی‌ترین کیفیت را خواهند داشت.

اوایل دهه ۷۰، با حضور خوانندگانی نظیر علیرضا عصار، محمد اصفهانی، خشایار اعتمادی و... چشم‌انداز متفاوتی در جریان موسیقی پاپ رخ داد. با حضور خواننده‌هایی که هر یک سبک خاص خودشان را داشتند و در نهایت تعریف متفاوتی از خوانندگان نسل اول بعد از انقلاب در ذهن مخاطب ایجاد کردند. آنها نسل دوم خوانندگان پاپی بودند که پس از پیروزی انقلاب به تلویزیون راه پیدا کرده بودند. نسل اول مربوط به سه خواننده می‌شد که می‌تواند کارمند رادیو و تلویزیون هستند و ته صدایی دارند و به همین واسطه در برنامه‌های صداوسیما می‌خوانند.

همان قطعه معروف که با این گوشواره «آی نسیم سحری صبر کن ما را با خود ببر از کوچه‌ها» یا قطعه دیگر «دوستان، دوستان، در جشن خوب شاخه‌های سبز و شاد، همچو گل‌های بهاری رویتان پر خنده بده، یادآور نسل اول خواننده‌ها در سال‌های آغازین دهه ۷۰ است. پس از رو به افول رفتن نسل اول خوانندگان پاپ در صدا و سیما، با افزون شدن خواننده‌های جوان‌تر موسیقی پاپ، جان دوبراه‌ای گرفت. دوران طلایی که در رأس آن بنیامین، محسن چاووشی، رضا صادقی و حمید حامی قرار داشتند و حضور آنها به معنای تشریح خواننده‌هایی مثل محسن یگانه، حمید عسگری، فرزاد فرزین، بابک جهانش، مهدی یراحی و مرتضی پاشایی بود.

شاید اگر این جریان ادامه پیدا می‌کرد موسیقی پاپ شاهد اتفاقات و پدیده‌های تازه دیگری بود اما تداوم آن چیزی جز افتادن به افراط و تفریط در موسیقی نبود. چون بعد از این دوران - اوایل دهه ۷۰ تا ۹۰- نه دیگر اتفاق خاصی در موسیقی پاپ افتاد و نسل پدیده‌های کشف شد. به گونه‌ای که شنیدن آثار موسیقی پاپ امروز - خصوصا در سالی که پیش‌رو داشتیم - چیزی جز تکرار و تقلید نبود. این قضیه را با حمید عسگری در میان می‌گذاریم، او می‌گوید: «من حرف شما را تایید می‌کنم، آثاری که اسفند منتشر شدند از کیفیت بالایی برخوردار نبودند.

به همین دلیل اغلب کارها شنونده متوجه این قضیه می‌شد که خواننده محبوب‌باش زمان و انرژی لازم را به آلبوم‌ش اختصاص نداده است. او در ادامه توضیح می‌دهد: «به نظر من اغلب کارها این تصور را ایجاد می‌کردند که تکرار است تکرار موفقیت آلبوم قبلی خواننده مدنظر باشند. این مسأله باعث شده بود که فضای کارها کمی تکراری به نظر برسند و در نتیجه کمترین خواننده‌ای حرف تازه‌ای برای گفتن داشت.»

عسگری که از دوران کودکی کار موسیقی را شروع کرده است و اوایل که آلبوم «کما»ش به بازار آمده بود خیلی‌ها به اسم خواننده معروف لس آنجلسی آلبوم او را فروختند، اظهار داشت: «بالبطبع افتادن در وادی تکرار باعث می‌شود که هر کاری از تنوع و خلاقیت به دور باشد، چه بسا که این مسأله در آلبوم‌های اسفند یک خلأ جدی به حساب می‌آید. خواننده قطعه معروف «قسمت» عدم زمان لازم برای تولید آلبوم‌ها را تنها دلیل بی‌کیفیتی و همچنین افتادن به ورطه تکرار می‌داند: «همانطور که در ابتدا اشاره کردم، برخی خواننده‌ها زمان کافی را به آلبوم‌هایشان اختصاص نمی‌دهند و شاید بی‌توجهی به این مسأله باعث ضعف جدی آثار موسیقی شده است شاید هم مسأله جدی کم‌کاری خود ما خوانندگان است. بدون شک اگر ما با دقت و تفکر بیشتری روی آلبوم‌ها کار کنیم، چنین ضعف‌ها و کمبودهایی هم در آثارمان احساس نخواهد شد.»

ریسک‌پذیری کمتر شده است
با نگاهی اجمالی به آلبوم‌های پاپ اسفند نیز می‌توان متوجه این قضیه شد که اغلب آنها از استایل یکنواختی برخوردار بودند. اما برداشتی که از این قضیه این‌گونه است: «فکر می‌کنم که ریسک‌پذیری در میان اهالی موسیقی کم شده است؛ خواننده‌ها کمتر ریسک می‌کنند تا فضاهای جدیدتری را امتحان کنند. طول سال ۲۰۰ ترانه می‌نویسد.»

است که کمتر آنها را تجربه کرده‌ام. تنها وجه اشتراک تمامی قطعات آلبوم جدید، تنوع و خلاقیت است. در این آلبوم سراغ فضاهایی رفتم که بدون شک یا شنیده نشده یا کمتر مخاطب آنها را شنیده است.

اگرچه خودم فقط یکی از ترانه‌های آلبوم جدید را نوشتم و از زحمت باقی ترانه‌ها را ترانه‌سراهای جوان کشور، مثل کایدان موسوی، علی عباسی، امین الماشاد و امیر بذرافشان کشیده‌اند اما چون آهنگساز قطعات خودم هستم همه نغمه‌ها و ملوهای آن از ذهن یک نفر بیرون می‌آید. شاید یکی از نکات مهمی که بر فضای آلبوم حاکم است تعدد قطعات ریتمیک در آن است.

شیوه‌ای که در تولید آلبوم‌ها مدنظر قرار می‌دهید در کنسرت‌ها هم لحاظ می‌کنید؟

قطعه‌ها خواننده‌ای وقتی قطعات جدیدتری بسازد و در فضاهای جدیدتر قرار بگیرد، در کنسرت‌هایش هم این موضوع تکرار خواهد شد. برای همین مخاطب، تنوع و تغییراتی که در آلبوم‌ها می‌بیند، را در کنسرت‌ها هم خواهد دید اما تنها چیزی که همیشه در کنسرت‌ها برایم مهم بوده ایجاد نوعی توازن بین اجرای قطعات هیبت و ملو است. برای همین اگر کارهای ریتمیک اجرا می‌کنیم، از طرفی به خاطر علاقه مردم است، قطعات ملوپی مثل «ستاره»، «تقاضا»، «آهنگی که دوست داشتی»

و «بزن بسازون» را هم اجرا می‌کنیم و سعی می‌کنیم گلچین مناسبی از کارها را برای مخاطب اجرا کنیم. با این‌که بعد از انتشار آلبوم «کما»، چهار آلبوم دیگر هم منتشر کردید، اما اغلب مخاطبان در کنسرت‌هایتان

توسط فضای جدیدتری در کار خود شک یک تنوعی ایجاد شود و هم انگیزه کارش را از دست ندهد باید سراغ فضاهای جدیدتر بروید.
نیمی از قطعات به آلبوم‌های قبلی‌اش شباهت دارد و بخش دیگری از آن متعلق به فضاهای جدیدتری است که کمتر آنها را تجربه کرده‌ام. تنها وجه اشتراک تمامی قطعات آلبوم جدید، تنوع و خلاقیت است

این‌ها بیشتر به سمت فضا و ملودی‌های اسلو می‌روید، حتی در آلبوم اخیرتان - خوشبختی - اغلب قطعات از همین جنس بودند. علاوه بر این، با این‌که در آلبوم‌های «کما» ساز اصلی گیتار و الکترونیک بود، اما در اکثر قطعات «خوشبختی» از ویولون استفاده کرده بودید. تغییر ساز اصلی در ادامه همان اولویت‌هایتان قرار دارد؟

چون کارهای ریتمیک زیاد داشتم، علاقه‌مند بودم ترانه‌های ملوتری را تجربه کنم و کارهای غیر ریتمیک را هم در برخی قطعاتم لحاظ کنم. حتی مخاطب وقتی آلبوم «خوشبختی» را گوش می‌کند، تغییراتی را در آن نسبت به آلبوم‌های قبلی‌ام احساس می‌کند. استفاده از ویولون هم به خاطر فضای حاکم بر کار بود. چون فضای برخی قطعات ملایم‌تر بود، ترجیح دادم از ویولون نیز استفاده کنم. به نظر من ویولون، سازی است که بهتر روی قطعات می‌نشیند و بیشتر به کار می‌آید و به این تغییر و تنوع قطعات آلبوم خیلی کمک کرد.
آلبوم جدید چقدر از آلبوم‌های قبلی‌تان فاصله دارد؟

نیمی از قطعات به آلبوم‌های قبلی‌ام شباهت دارد و بخش دیگری از آن متعلق به فضاهای جدیدتری

آلبوم جدید را بلافاصله و در عرض چندماه پس از انتشار آلبوم قبلی‌تان «خوشبختی» تولید کردید. فکر نمی‌کنید این تغییر رویه به سطح کیفی کارتان لطمه وارد کند؟

من سال‌های گذشته خیلی با حوصله و وسواس کار می‌کردم. اما برای تولید آلبوم جدید، کار را خیلی زود کلید زدم و قاعدا تا کارهایم هم سریع‌تر پیش رفت. با این حال حدود یک‌سال و نیم بین انتشار و آلبوم فاصله می‌افتد. فکر می‌کنم این محدوده زمانی بهترین زمان میان تولید آلبوم‌هاست. اما تا زمانی که کیفیت آلبوم و قطعات نظرم را جلب نکند، همچنان روی آن کار خواهم کرد.

این تغییرات چقدر به نفع‌تان بوده است؟
زمان باعث می‌شود که هر آدمی بیشتر یاد بگیرد و درک عمیق‌تری نسبت به کاری که انجام می‌دهد پیدا کند. در عین حال تغییراتی در نوع نگاهم در موسیقی به وجود آمده است. متن ترانه‌ها و تنظیم قطعات تغییرات بسیاری را در ذهن رقم زده است. حتی این‌ها ترانه‌هایی که شاعرانگی بیشتری دارند راحت‌تر به دلم می‌نشینند. در این آلبوم هم سعی کردم ترانه‌هایی را انتخاب کنم که مفهوم جدی و عمیق‌تری داشته باشند. در آهنگسازی سراغ تنظیمات فینتری رفته‌ام که ساز در آن بیشتر استفاده می‌شود.

البته فکر می‌کنم هر خواننده‌ای بعد از انتشار ۳، ۴ آلبوم باید دست به ریسک بزند و فضاهای جدیدتری را امتحان و تجربه کند، و گرنه مخاطبش با یک موضوع کاملا تکراری مواجه خواهد شد و آن را طرد خواهد کرد. از این‌رو معتقدم خواننده برای این‌که هم در کار خودش یک تنوعی ایجاد شود و هم انگیزه کارش را از دست ندهد باید سراغ فضاهای جدیدتر بروید.
این‌ها بیشتر به سمت فضا و ملودی‌های اسلو می‌روید، حتی در آلبوم اخیرتان - خوشبختی - اغلب قطعات از همین جنس بودند.

علاوه بر این، با این‌که در آلبوم‌های «کما» ساز اصلی گیتار و الکترونیک بود، اما در اکثر قطعات «خوشبختی» از ویولون استفاده کرده بودید. تغییر ساز اصلی در ادامه همان اولویت‌هایتان قرار دارد؟

چون کارهای ریتمیک زیاد داشتم، علاقه‌مند بودم ترانه‌های ملوتری را تجربه کنم و کارهای غیر ریتمیک را هم در برخی قطعاتم لحاظ کنم. حتی مخاطب وقتی آلبوم «خوشبختی» را گوش می‌کند، تغییراتی را در آن نسبت به آلبوم‌های قبلی‌ام احساس می‌کند. استفاده از ویولون هم به خاطر فضای حاکم بر کار بود. چون فضای برخی قطعات ملایم‌تر بود، ترجیح دادم از ویولون نیز استفاده کنم. به نظر من ویولون، سازی است که بهتر روی قطعات می‌نشیند و بیشتر به کار می‌آید و به این تغییر و تنوع قطعات آلبوم خیلی کمک کرد.
آلبوم جدید چقدر از آلبوم‌های قبلی‌تان فاصله دارد؟

نیمی از قطعات به آلبوم‌های قبلی‌ام شباهت دارد و بخش دیگری از آن متعلق به فضاهای جدیدتری

مهمی در سینماست. با توجه به این‌که قبلا نیز خوانندگانی مثل فرزاد فرزین، رضا صادقی، سیروان و زانیار خسروی بازیگری را تجربه کرده‌اند، حضور خوانندگان پاپ را در این عرصه چگونه ارزیابی می‌کنید؟
این موضوع خیلی تکرار نمی‌شود، مگر بعد از انقلاب چند نفر از خواننده‌ها فیلم بازی کرده‌اند؟ فکر نمی‌کنم تعدادشان بیشتر از انگشت‌های یک‌دست هم باشد. البته معتقدم، اگر این قضیه استمرار پیدا کند، ایرادی ندارد. چون در همه جای دنیا این مسأله اتفاق می‌افتد. حتی تعدادی از خواننده‌های هالیوود هم وارد سینما شدند و این حوزه را تجربه کرده‌اند.
با این حال خوانندگانی هم که در سینما به‌عنوان بازیگر حضور پیدا می‌کنند، برای اغلب کارگردانان مطرح، آدم‌های ناشناخته‌ای به‌نظر می‌رسند. مثلا کارگردانی مثل فرادوش مهرجویی یا اصغر فرهادی کمتر این ریسک را انجام می‌دهد که از یک خواننده در فیلمش استفاده کنند.

کارگردانانی که از آنها اسم بردید، فضا و جنس فیلم‌هایشان به شکلی است که خیلی به سمت خواننده‌ها روی نمی‌آورند. تلویحا حضور خواننده‌ها بیشتر در سینمای تجاری کاربرد دارد و اغلب کارگردان‌های فیلم‌های تجاری به سراغ خواننده‌ها می‌روند.
شما از جمله خوانندگانی هستید که تاکنون برای هیچ فیلمی تیتراژ نخواندید. حتی بادم است زمانی می‌تقتید برای فیلم «هفت دقیقه تا پاییز» علیرضا امینی قطعه‌ای را آماده کرده‌ام که به خاطر حساسیت‌هایتان آن را تحویل نداید. چه شد که با وجود این همه حساسیت، بالاخره سراغ خوانندگی تیتراژ‌های تلویزیونی رفتید؟

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

واقعت این است که من قبلا خیلی آدم ایده‌آل گراییم بودم. الان هم هستم اما فکر می‌کنم این ایده‌آل‌گرایی تا اندازه‌ای جلوی منطقم را گرفته بود، منتظر یک

ما را در فضای مجازی با این آدرس‌ها دنبال کنید
۳۰۰۰۰۹۷
www.shahrvand-newspaper.ir
Like us on
https://www.facebook.com/Shahrvand-Newspaper
وعده ما در صفحه مردم
با ما حرف بزنید؛ نظرهای شما در فضای مجازی هر سه‌شنبه منتشر می‌شود

